

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 010002 24 Uvp
Banjaluka, 08.04.2026. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Ljiljane Bošnjak Glizijan, kao članova vijeća, uz učešće Ane Matić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. B. iz B., Ulica [...], koju zastupa punomoćnik Slobodan Govedarica, advokat iz Bijeljine, Ulica Gavrila Principa broj 5 (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv akta broj 16-03/2.2.2.1-372-228/20 od 15.08.2023. godine, tuženog Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Republike Srpske, Banjaluka, u predmetu oglašavanja rješenja ništavim, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 010002 23 U od 27.03.2024. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 08.04.2026. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Tužiteljica se odbija sa zahtjevom za nadoknadu troškova spora u iznosu od 1.125,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1. izreke odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je oglašeno ništavim rješenje Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Republike Srpske broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine, kojim pravosnažnim rješenjem je (tačkom 1. dispozitiva) tužiteljici na ime trajnog stambenog zbrinjavanja po osnovu statusa člana porodice poginulog borca, dodijeljen na korišćenje stan u B., naselje A., objekat B, Pr-1, po strukturi garsonjera površine 25,00 m² u stambenom objektu izgrađenom na parceli označenoj kao k.č. broj 2144/50, upisanoj u list nepokretnosti broj 1330 k.o. A., a (tačkom 2. dispozitiva) određeno da će tužiteljica na osnovu tog rješenja, a nakon njegove pravosnažnosti, biti uvedena u posjed stana iz tačke 1. dispozitiva. Stavom 2. izreke presude odbijen je zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe je obrazloženo razlozima da je tuženi zakonito postupio kada je primjenom odredbe člana 252. stav 1. tačka 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP) oglasio ništavim svoje rješenje broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine, jer je pravilno utvrdio i valjano obrazložio da izvršenje istog nije moguće. Sud je naveo da iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je predmetno rješenje, kojim je tužiteljici na ime trajnog stambenog zbrinjavanja dodijeljen stan u B., naselje A. objekat B, PR-1 garsonjera površine 25 m², doneseno u postupku izvršenja presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 12 0 U 008056 21 Uvp od 08.03.2023. godine, kojom je preinačena presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 12

0 U 008056 20 U od 25.03.2021. godine na način da je tužba protiv tog rješenja od 03.07.2020. godine odbijena, sa čim je isto postalo pravosnažno i izvršno, zaključujući da je tuženi shodno stanju spisa preduzeo sve radnje kojim je tužiteljicu pokušao uvesti u posjed tog stana, što je ona nesporno odbila, a iz čega jasno proizilazi da izvršenje tog rješenja nije moguće i da je postojanje istog u pravnom prometu besmisleno. Dalje je sud naveo da tužiteljica navodima tužbe ponavlja razloge zbog kojih je odbila da uđe u posjed predmetnog stana smatrajući ih i dalje opravdanim, uz zaključak da se o neosnovanosti istih već izjasnio Vrhovni sud Republike Srpske u presudi broj 12 0 U 008056 21 Uvp od 08.03.2023. godine kojom je tužbu protiv rješenja broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine odbio, dodajući da nije posebno ni razmatrao navode tužiteljice da je ona u međuvremenu podnijela novi zahtjev za stambeno zbrinjavanje, jer je to drugi odvojeni upravni postupak u kojem je tužiteljici omogućena pravna zaštita i pokretanje upravnog spora protiv tog drugog konačnog akta tuženog organa.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica pobija zakonitost iste zbog povrede zakona, drugog propisa ili opšteg akta i povreda pravila postupka koje su mogle biti od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu ističe da je u tužbi hronološki i iscrpno prikazala cjelokupan postupak stambenog zbrinjavanja svoje porodice, kao porodice poginulog borca Vojske Republike Srpske, ne sporeći da nije prihvatila dodijeljeni stan, iz razloga što se radi o garsonjeri male površine koja nije dovoljna za zajednički život nje i njene djece, što je garsonjera neuslovna za stanovanje, što je ista udaljena od grada, a tužiteljica ne posjeduje vozilo i iz drugih razloga. Ne spori okolnost da joj je dodijeljena garsonjera, jer je ona prilikom podnošenja zahtjeva za stambeno zbrinjavanje pogrešno navela da živi kao samac, što nije istina jer je podstanar sa djecom, a ta njena greška je isključivo posljedica neukosti i neznanja, na što joj je prvostepeni organ trebao skrenuti pažnju prilikom podnošenja zahtjeva, jer ga na to obavezuje član 15. ZOUP. Potom iznosi istorijat cjelokupnog upravnog postupka, sadržaj prve presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 006176 17 U od 18.05.2017. godine koju je potvrdio Vrhovni sud presudom broj 12 0 U 006176 17 Uvp od 12.02.2020. godine, te sadržaj druge presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 008056 20 U od 25.03.2021. godine (kojom je rješenje od 03.07.2020. godine bilo poništeno), ali je istu preinačio Vrhovni sud presudom broj 12 0 U 008056 21 Uvp od 08.03.2023. godine na način da je tužbu protiv tog rješenja odbio ostavljajući ga na pravnoj snazi, nakon čega je tuženi pokušao isto da izvrši. Ne spori ni to da je putem svog punomoćnika Đ. S. odbila da uđe u posjed predmetnog stana dana 21.04.2023. godine, ostajući i dalje kod svojih razloga za odbijanje ulaska u posjed, pri čemu ističe da su se zbog proteka vremena dodatno pogoršali uslovi za korišćenje garsonjere, a koje njene opravdane razloge odbijanja tuženi nije uvažio, već je donio osporeni akt i oglosio ništavim rješenje broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine, sa čim joj je uskratio pravo na trajno stambeno zbrinjavanje. U konačnom ukazuje na procesne propuste koje su po njenom mišljenju organi učinili prilikom donošenja rješenja od 03.07.2020. godine, te prilikom procjene uslovnosti stambene jedinice koja joj je dodijeljena, a koje navode sud nije uvažio, što sve smatra nezakonitim postupanjem. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, te tuženi obaveže da joj nadoknadi troškove ovog postupka koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u iznosu od 1.125,00 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da ostaje kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta, te ističe da se u zahtjevu samo ponavljaju navodi o broju članova porodičnog domaćinstva tužiteljice, te neuslovnosti dodijeljene stambene jedinice, a koji navodi su raspravljeni i čija je neosnovanost potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 12 0 U 008056 21 Uvp od 08.03.2023. godine. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev i spise predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 15.08.2023. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužiteljica nije dovela u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud rezonuje da je predmet ovog upravnog spora odlučivanje o zakonitosti rješenja tuženog od 15.08.2023. godine, kojim je pozivom na odredbu člana 252. tačka 3. ZOUP oglašeno ništavim rješenje broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine (o dodjeli stana tužiteljici kao porodici poginulog borca), jer izvršenje istog nije moguće, za što su od strane tuženog dati pravilni i na zakonu zasnovani razlozi. Ovo stoga što iz podataka upravnog spisa proizilazi da je tuženi preduzeo sve radnje kojim je pokušao izvršiti rješenje broj 16-03/2.2.2.1-372-152/20 od 03.07.2020. godine, koje je ostalo na pravnoj snazi donošenjem presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 12 0 U 008056 21 Uvp od 08.03.2023. godine, odnosno da tužiteljici preda u posjed dodijeljenu stambenu jedinicu na ime trajnog rješavanja stambenog pitanja, što je ona odbila o čemu svjedoči zapisnik od 21.04.2023. godine, a što tužiteljica i ne spori, iznoseći razloge koje je Vrhovni sud Republike Srpske u pomenutoj presudi od 08.03.2023. godine već ocijenio neosnovanim, kako to pravilno obrazlaže nižestepeni sud.

Zbog toga se ne može u okviru ovog upravnog spora ponovo razmatrati navod da tužiteljica nije konkurisala kao samac, pri čemu je isti suprotan sadržaju upravnog spisa (konkretno sadržaju zahtjeva za stambeno zbrinjavanje uz koji su priloženi dokazi da živi sama kod rodice M. J.), kao ni navod da joj je dodijeljena neuslovna stambena jedinica koja je u međuvremenu postala „još neuslovnija“, jer je isti takođe suprotan sadržaju upravnog spisa, tačnije zapisniku o izvršenom uviđaju na licu mjesta o utvrđivanju uslovnosti dodijeljene stambene jedinice, koji je sačinjen dana 10.05.2023. godine od strane ovlašćenog službenog lica i diplomiranog inženjera građevinske struke.

Takođe ni navod tužiteljice vezan za proceduru donošenja rješenja od 03.07.2020. godine ne može biti predmet razmatranja u ovom upravnom sporu, pri čemu se o neosnovanosti istog takođe izjasnio Vrhovni sud Republike Srpske u presudi od 08.03.2023. godine, što isto vrijedi i za njen navod da je u međuvremenu ponovo konkurisala za stambeno zbrinjavanje, jer je to drugi upravni postupak u kojem tužiteljica ima na raspolaganju sva dozvoljena pravna sredstva, uključujući i pokretanje upravnog spora protiv konačnog akta donesenog u tom postupku, ako je sa istim eventualno nezadovoljna.

Kako je sve ovo pravilno zaključio nižestepeni sud, proizilazi da pobijana presuda nije zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužiteljice odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Budući da je tužiteljica odbijena sa zahtjevom, to joj shodno odredbi člana 6. stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 63/11) po načelu argumentum a contrario, ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je njen zahtjev za nadoknadu istih odbijen kao neosnovan.

Zapisničar
Ana Matić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić